פסח

די הגדה פון א פריליכן שען אידעאין סאנאדע

פון י־ל־מ־ן

עברים היינו, נאך ערגער פון א סנעכט בון איך געווען אין פוילען וואו איך האב געהונגערט טאג און נאכט, ווייציאנו כשם, און מיינע קרובים האבען מיך ארויסגעראטעוועט פון דארט און האבען מיך גענומען אין אמעריקא. ואלו לא הוציא, און אויב איך זאל חלילה נעד ווען דארפען בלייבען אין פוילען, הרי אני ובנינו, וואלט איך געדארפט שטארבען פון הונגער גלייך מיט מיין פרוי און קינדער, און אזוי שיק איך זיי אלע מאל אוועק עטליכע דאלאר, איז הרי זה משובח.

מעשה בהבי אליעזר ורבי יהושע און נאך פיעל אזעלכע אידען אין פוילען וואס האבען געהאט שענע געשעפטען און געזעסען אויף גוטע פרנסה און געלעבט מיט ליימען צוגלייך, ער שבאו, ביז עס זענען געקומען די סעק־וועסטראטארען פון די שטייער אמטען און האבען געזאגט רבותינו גיט אהער די פאר זלאטים, און אויב איהר האט ניט קיין מזומן, גיט זשע אהער דאס ביסעל סחורה, ביז די אידען זענען געבליבען ביי די ליידיגע פלאנצעס.

אמר רבי אליעזר הרי אני כבן שבעים שנה, און נאך עלטערע אי־דען פון איהם דערצעהלען אז זיי געדענ־קען ניט ווען עס איז געווען אזא קרייזס און א הונגער ווי יעצט אין פוילען.

חכם מה הוא אומר, דער וואס האט נאך אויף די הוצאות זוכט אז אויס־וועג צו אנטלויפען.

רשע מה הוא אומר, די רשעים די פאליאקען שרייען גיב אהער די לעצ־טע פאר גראשען אדער דאס לעצטע קי־שען אין דו ווארף זיך ארונטער פון פיער־טען שטאל.

תם מה הוא אומר, דאס איז סתם א רואינירטער איך וואס שטעהט נעבאך און פלעהרט ווי א תם און ווייסט ניט זיי אזוי צוריק צוזאמענצושטעלען זיין ביסעל ארעמסייט.

ושאינו יודע לשאול, דער איז שוין אויף אזוי פיעל צובראכען אז ער וועט שוין קיין תחית המתים ניט קע־נען אויפשטעהן.

דם, צדרה, עס פעהלט דארט ניט קיין קרעגץ און עפירעמיעס, מעהר ווי די עשר מכות.

מצה זו, ווער ווייסט וויפיעל אידען עס האבען זיך דארט געמאטערט און זיך געזוכט צוערשט מיט דער עלטער באבע ביז ער האט דערזעהן דאס ביסעל מצה אין שטוב אריין אויף פסח.

מרור זה, אט נאר דעם איינעם פסח פראדוקט האבען זיי דארטען ברוב, ווייל וואס אנבאלאנגט ביטערקייט, דארף זיי ניט זיין ביטערער ווי עס איז זיי איצט.

בכל דור ודור חיב אדם, יעדער פוילישער איד אין אמעריקא דארף זיך באטראכטען גלייך ווי ער אליין וואלט מיטגעמאכט דאס לעבען פון זיי־נע הונגעריגע ברידער אין פוילען. און דערפאר אדורכהעלפען זיי מיט וואס ער קען. שנאמר והגדת לבנך, אויך דארף ער דערצעהלען זיינע קינדער און זיינע פריינט, און זיי באקאנטמאכען מיט'ן שיקזאל פון די ליידענדע.

כמה מעלות טובות, הא־בען אונז געטאן אונזערע גוטע פריינט פון אמעריקא בלויז דערמיט וואס זיי האבען אונז געבראכט אהער, און דאס זעלבע דארפט איהר טאן פאר אייערע ברודער, אין אויב איהר קענט זיי ניט ברענגען אין אמעריקא שיקט זיי אבי־סעל הילף, וועט אויך זיין דינו.

לשנה הבאה!

הלואי זאל זיין בעסער.

* * *

א קרומער מאן און א קרום ווייב זענען א גלייכע פאר.

* * *

די מעהרסטע פרויען ווערען גרוי ניט פון אלטקייט נאר פון זארג טאמער וועלען זיי גרוי ווערען.

דער ערב פסח

(בשר'ע פערזען)
פון אברהמיל

אמאל, אמאל אין שטעדטעלע, פון מיינע זיסע קינדער יאהר — האט זיך די ערב־פסח־וואך אין שטוב און גאס געפיהלט...

פון סדום אז איבערקעהרענינ, ווי א פאנראם האט אויסגעזעהן די שטוב, צי ווי א „יריד" זאל דארט זיך האבען אפגעשפיעלט...

דער טיש און ביינקלאך אומגעדרעהט, די „מעש" און „זילבער" איינגעפאקט, גע'בשר'ט און געשייערט אלץ, די פאדלאגע געזייפט:

און יעדער שטילער מאנספארשוין קיין פלאץ זיך ניט געפינען קען, אין גאס די ווייבער טרייבען איהם, ער לויפט, און פאלט, און לויפט...

אין קיך ערגעץ — אין א ווינקעלע, וואו אלץ איז אלט נאך, חמצ'דיג, דער טאטע פלעגט פארטיעפען זיך אין „דיני־פסח" שטארק...

די מאמע קאמאנדירען פלעגט דער שוועסטער און דעם רינסטען־שטאב און שיקען חברה איינציגווייז נאך „פסח'דיגס" אין מארק.

און איך מיט חדר־איינגעלאך אין דרויסען ערשט דערוואריטטען פארברייننען פלעג אין שטיפעריי דעם גאנצען סוף־חזון...

אדיע, איהר לאנגע דאנערשטאג'ס, איהר טייטלען. און איהר קאנטשיפקעס! מיר נעהען היינט מיט העלדען־שטאלץ אריבער יעדען „ים"...

די שעפעלאך פאפירענע אין אלע בלאטעס שווימען זיי; אין הויף די „שטיינער" גליהען שוין פון אונזער שעהנעס פלאס...

אט שפאנט דער אלטער זיסיע־לייב, און פון „אדריאר" דער שמש'טעס א ווייס־באדעקטע מצה־קארב — שטארק קרעכצט אויף זיין הארב...

א גליטש אין בלאטע... אוי, אוי, אוי! רב' זוסיע האט זיך אויסגעשטרעקט, צעשאטען האט זיך איבער נאס די קרעכצעדיגע קארב...

און חברה מיט הורראַ־געשריי צוזאמענגלייבען ווארפט זיך באלד די „ווייסע־טעלער" מעליגע פון בלאטע אין דער גאס;

נאר פלוצים פאהרט א פויער־פוהר ארויף אויף זיי, און אונטער איהר צעטרעטשטעט־זיך די סחורה, און דאס מאכט אונז ווידער שפאס...

מיר לויפען דאן צום מייך אראפ, וואס עפענט זיך מיט שטורעם־וועה, וואו בלאנדזשענדיגע מחנות פון די „קריעות" שווימען ווייט...

און דער „פאראס" איז אנגעפאקט מיט גאנצע וואגענס אינדיקעס, וואס פויערטעס אויף פסח אונז פארקויפען אין דער צייט.

א סוף־הזמן א פרעליכער; — אט טראגט דער שווארצער שניידער אונז די נייע קליידער אנטעסטען

א שפיי קעמטעל

מר. קאנאריק האט נעמופט פון סענ־טער עווענינ אין הייפארק דיסטריקט זיך אויפגעפיקסט א הויז מיט לייטען גלייך.

יעדען זונטאג פלעגען צו איהם קו־מען זיינע לאנדסלייט איהם אנווינשען און פאר איינגאנג איהם אנשפייען און אנבראקען און צוריק אוועקגעהן.

מילא די ווינשעוואניעס יאק די ווינשעוואניעס, נאר דאס שפייען און בראקען פון די לאנדסלייט האט שטארק פארהראסען מר. קאנאריק, האט ער זיך מישב געווען און האט געקויפט א שפיי־קעסטעל, און אויף דער וואנט האט ער אנגעקלעפט א סיין וועלכע האט זיך געלייענט ווי פאלגט:

„איך בעט אלע מיינע פריינט און איבערהויפט לאנדסלייט, זיך צו מטריח זיין און זיך אויסבראקען בלויז אין שפיי־קעסטעל".

איינמאל אין א שבת האט קאנא־ריק געזעהן ווי זיין פאטער שפייט אין שפיי־קעסטעל. ווילד פון אויפרעגונג, איז ער צוגעשפרונגען מיט א געשריי: טאטע, טאטע! וואס איז דער מער מיט דיר, קענסט ניט שפייען אין פראנטרום אדער אין דייניג־רום? ווייסט דען ניט, אז דאס שפיי־קעסטעל איז נאר פאר געסט!..."

צווישען לאנדסלייט

— הו ווייסט? ביזט געווארען זעהר פאפולער. מען רעדט פון דיר אפילו אין טעאטער.

— ווי אזוי?

— מען שפיעלט דארט „מאשקעלע חזיר".

קניידלאך

אתה בחרתנו מכל העמים.— אוי גאטעניו, ווער האט דיר גע־בעטען?...

* * *

הא לחמא עניא — דאס איז דאס ארעמע ברויט פאר וועלכען מיר באצאה־לען אזוי פיעל און — ליידען נאך בויכ־וועהטאג...

* * *

כלנו חכמים — צוגעגעבען, מיר זע־נען אלע קלוגע לייטע. דאך, דער וואס האט מעהר איבערצוצעהלען הרי זה משובח — לויבט מען איהם...

* * *

ויציאנו ד' אלקינו משם ביד חזקה — דאס איז א באוויז אז אפילו נאט לעזט מיט גוטען וועניג וואס פועל'ן.

* * *

א לעזער פרעגט אונז: צו וואס האט משה געהייסען די אידען אנטלי־הען פון די עגיפטער אזוי פיעל דזשו־לערי?

נאר פשוט, ליעבער פריינט! משה האט נאך דאמאלס פארשטאנען אז אהן דזשולערי וועלען זיך אידישע ווייבער ניט אוועקלאזען אין דער מדבר אויף פלעזשור!..

* * *

עס איז קיין צווייפעל ניט אז פיעלע אידען וועלען זיצען ביי די היינטיגע סדרים... עס איז אבער אויך קיין צווי־פעל ניט אז פיעלע אידען וואס וועלען פראווען די סדרים ביי זיך אין דער היים האבען געמיינט זיצען ערגעץ אנ־דערש...

* * *

אין דער הגדה האבען מיר כאטש איין חכם — איבעראל געפינט מען תמ'ין, שאינו יודע לשאול'ס און נאר פיעלע רשעים...

* * *

כל ימי חייך חלילות — ווי עס ווייזט אויס האט שוין אפילו דער בעל הגדה געוואוסט אז ביינאכט קען מען לעבען א גוטען טאג...

* * *

ואף אתה הקהה את שניו — אנגע־זאגט האט מען דאס צו טוהען דעם רשע, נאר אין דער ווירקליכקייט קריגט דאס שטענדיג דער צדיק...

די אורזאכע פון זיין צורודערקייט

צום ערשטען מאל אין זיין לעבען ווי דער טומעל, דער קאך פון לעבען, די געזעלשאפט־פארטיס און זיין ווייב און קינדער זענען איהם איבערדריסיג געווא־רען. אליין, אליין זיין האט זיך איהם געוואלט, ווייט פון מענשען, אייגענע און פרעמדע.

ער איז שטענדיג געווען א געזעל־שאפטליכער מענש, א געטרייער מאן, א גוטער פאטער, איבערגעבען צו זיין היים. שטענדיג פרעהליך און גוטמוטיג: אי־מער בערייט געווען צו פארברענגען א שעה מיט גוטע ברידער, אויספאהרען מיט זיין פאמיליע. זאגאר די שווינער אין איהם ליעב געווען. און פלוצלינג האט ער דעם אינטערעס צו אלעס און צו אלע־מען פאללירען. ער איז געווארען מע־לאנכאליש. ער האט ווינציג גערעדט, ווינציג געגעסען און געשלאפען. אלע האי־בען באמערקט, אז ער געהט ממש אויס.

און די פרוי זיינע האט די בעסטע דאקטוירים געבראכט, און מ'האט איהם אלע סארטען מערזיצינען געגעבען, אבער קיינע פון זיי האבען ניט געהאלפען. ניט די פרוי, ניט די פריינט און ניט די דאק־טוירים האבען זיין קראנקהייט פאר־שטאנען...

סוועטינג סיסטעם

זעווטשיק: — ווי אזוי ביזטו רייך געווארען?

שעווטשיק: — איך בין רייך גע־ווארען פון מענשליכע שוויים. וואס מעהר מענשען עס שווייצען ביי מיר, אלץ מעהר געלט מאך איך.

זעווטשיק: — ביזטו א בלוטזוי־גער!

שעווטשיק: — ניין, איך בין א בע־דער.

מאנכע מענשען גיבען צדקה, ניט ווייל זיי האבען גוטע הערצער, נאר ווייל זיי האבען פולע פאקעטס.

* * *

די פרוי איז דער אנהויב פון דער וועלט און דער סוף פון איהר מאן.

פסח אין דער צוקונפט

פון ה. ביללעטט

וואס זינגט איהר פאעטען פון גליק און פרייהייט עו. עהרע יציאת מצרים?...

מיר דארפען איצט ליעדער צו וועקען דעם אידען צום קאמף פאר א פסח א נייעס! —

מיר דארפען דעם אלטען „עברים היינו" בייס סדר ערקלעהרען די קינדער, און מוזען זיי זאגען דעם ביטערען אמת, אז מיר זענען נאך שקלאפען אצינדער.

מלכים אין קייטען אין מלכה'ס מיט טרעהרען דערצעהלט זיי פון אייער מלוכה, די וועלט האט א היים פאר יעדען נאר אונז. פעהלט א מקום מנוחה. —

מיר ווערען געפלאגט פון גרויזאמע פרעהם מען מאכט אונז צו שאנד און געלעכטער, די היינטיגע פרעהם זיי זענען פיעל שלעכטער, פארניכטען די זיהן און די טעכטער.

זיי גיבען אונז מרור ווי נאל ביטער, נאך ביטערער ווי אין מצרים. —

נו, ווענדט זיך דער איד איצט צום הימעל אה! נאט שיק אונז א „משה א נייעס".

א מענש טאר ניט, א הונט מעג.

(אזוי זיך לכבוד פסח)

פון א „ליץ"

דאס איז געווען דעם ערשטען טאג פסח אויף ספאדיינע עוועניו לעצטעס יאהר. א ראדיקאלער עלטערער איד, אן אפיקורוס, און א מומר לחכעים, זיצט זיך נעבען זיין הויז און קייט א בולקע. ארום איהם שטעהען עטליכע יונגעלייט פון די „לינקע" און צוזאמען לאכט מען און מען שפאט אפ פון אידישקייט, פון פסח און מצות.

דער אלטער תחת דערצעהלט די יונגווארג קיצלעריג וויצען וועגען זיין פרומען טאטען.

— מיין טאטע האט מיר אמאל גע־פאקט עסען חמץ אים פסח, — דער־צעהלט דער אלטער — האט ער מיר גע־נומען שלאגען מיט א שטעקען, בין איך אין כעס געווארען און צוגעלאפען צום נאנצען קאסטען מצה און אריינגעוואר־פען א שטיק ברויט... נו, נו, מיין טא־טע־מאמע, האבען זיך א נאנץ פסח גע־שפייזט מיט קארטאפליעס. איך בין פון הויז אנטלאפען, און פון דאמאלסט אז, עס איך יעדען ערשטען טאג פסח א בולקע.

— באהאלט אייער בולקע, ר' איר — רופט זיך אפ א יונגערמאן צום אל־טען — אט קוטש אז א רב פון שוהל, און אז ער וועט אייך דערזעהן עסען חמץ וועט ער אייך פארשילטען...

— שאט, חברה, ווארט אויס א ווייזלע, מיר וועלען באלד האבען א ביי־סעל שפאס מיט'ן אלטען רב.

ווען דער רב מיט'ן טלית־זאק אונ־טער'ן ארעם איז פארבייגעגאנגען, האט איהם דער זאן אפגעשטעלט:

— ענטשולדיגט, רבי, איך וויל אייך עפעס פרעגען.

דער רב האט זיך אפגעשטעלט און איהם געפרעגט וואס ער פארלאנגט.

— וואס פאר א שטראף קוקט א מענשען פאר עסען חמץ אום פסח.

— פאר עסען חמץ אום פסח, זאגט אונזער הייליגע תורה, קוקט ברת יאה־רע, דאס הייסט מען שטארבט יונג — ענטפערט איהם דער רייז גראהער רב.

— רבי, איהר זייט במחילה א גרוי־סער ליינגער. אט נעהמט מיר, למשל, איך בין א איד פון איבער זעכציג יאהר און עס איז שוין 45 יאהר ווי איך עס חמץ אום פסח, און, ווי איהר קוקט מיר אן בין איך נאך געווזונט ווי אן אייזען, און איך קלעהר נאר ניט צו שטארבען.

די יונגע חברה האבען זיך שטארק פאנאנדערגעלאכט און אויסגעשריעען.

— בראוואו, דער אלטער איז גע־רעכט.

— נו, וואס זאגט איהר דערצו, רבי

— האט נאך דער אלטער גע'חוזק'ט, — וואו זענען ביינע כרת יאהרען? !...

— איך וועל דיר דערצעהלען א מעשה, וואס מיט מיר האט געטראפען לעצטען פסח — האט געזאגט דער רב.

— ביי מיר איז א מנהג, אז פסח צום סדר קומען צו מיר מיינע קינדער און איינעל־לאך, און שטעהען ביי אריבער די ערשטע טעג. דעם ערשטען טאג פסח איז צו מיר צוגעשטאנען מיינער א פינף יעהריגער איינעל־לאך, איך זאל איהם מיט־נעהמען אין שוהל. נאכ'ן דאווענען, בין איך מיט מיין איינעל־לאך געגאנגען לאנג־זאם אהיים. מיר זענען פארבייגעגאנגען א קייק־סטאר, רופט זיך אפ צו מיר מיין איינעל־לאך:

— גרעד־פא, קויף מיר אט דעם שארלאט רום, איך גלייך דאס זעהר.

— ניין מיין קינד, האב איך זיך צו איהם אפגערופען. דער שארלאט רום איז חמץ, און דער וואס עסט חמץ אום פסח שטארבט. ווען איך האב, דאס איהם גע־זאגט, איז ארויסגעשפרונגען אויפ'ן פענ־סטער א הונט און האט אויפגעגעסען דעם שארלאט רום.

— זייט־דע, האט זיך מיין איינעל־לאך אפגערופען, דו האסט דאך מיר געזאגט א ליגען. אט האט דער הונט אויפגעגע־סען דעם שארלאט רום און איז ניט גע־שטארבען.

— ניין, מיין קינד, האב איך איהם געענטפע־ט. א מענש, אז ער עסט חמץ אום פסח, שטארבט, א הונט שטארבט ניט...

— יע, — האט דער אלטער רב געזאגט — א הונט מעג עסען חמץ אום פסח.

צווישען קארגע

צוויי קארגע שפארען זיך איבער עפעס, ביז זיי ווערען אויפגערעגט און איינער רופט אויס צום אנדערען:

— א קרעגץ זאל אריין אין דיינע ביינער!

— און דו זאלסט פאר מיר דעם דאקטאר באצאהלען! — האט דער צוויי־טער געענטפערט.

פרויען האלטען פאר קלוג דעם, וואס האלט זיי פאר קלוג.

* * *

אן ארימאן קאן זיך ניט חבר'ן מיט וועמען ער וויל, א גביר טאר דאס ניט.

דיעזע מוטער איז צופרידען וואס איהר טאכטער איז געזונט

מרס. פארקס דערצעהלט ווי אזוי לידיא ע. פינקהעפס הערדשעפייבעל קאמפאונד האט געהאלפען איהר טאכטער

טאראנטא, אנטאריא. — "מיין טאכ־טער איז איצט 16 יאהר און וינט זי איז אלס געווען 6 מאנאטען איז זי גע־ווען אן אינוואליד און זי איז געווען געצוואונגען ניט צו באזוכען דיי סקוהל דעם גרעסטען טייל פון איהר לעבען. מיר האבען אויספרובירט פארשידענע פארטען מעדיצינען, אבער עס האט גארניט געהאלפען. איך האב גענו־מען לידיא ע. פינק־העמ'ס הערדשעפייבעל קאמפאונד ווען איך בין געווען אפ־געשוואכט און עס האט מיר געהאלפען אזוי פיל אז איך האב גערעכנט עס וועט אויך העלפען. זי האט אנגעהויבען בען פיהלען בעסער אזוי שנעל ווי זי האט עס אנגעהויבען נעהמען. זי באזוכט איצט די סקוהל יעדען טאג און געהט זיך גלר־טשען און זי טוט אנדערע אכטעטשע־ספארטס. איך רעקאמענדיר דיזען מעד־דיצין צו יעדער איינער, וואס פיהלט זיך אפגעשוואכט, נערוועז און קראנק." — מרס. פארקס, 106 באנד סטריט, טאראנ־טא, אנטאריא.

לידיא ע. פינקהעפס הערדשעפייבעל קאמפאונד איז א וואונדערבארער מעדי־צין פאר ליידען פון ווענג פרוען.

ווערט פארקויפט אין אלע דראג־סטארס.

בלויז דריי טעג

זענען געבליבען ביז דעם ערשטן אפריל, דעם אוועגט זאגן פיעלע פון אונז וועלען פארברענגען אין העם שעהנעם האל פון דער נייער תלמוד־תורה אויף בראנזוויק עוו.

דיעזער אוועגט וועט אייך ברענגען אן אמת'ן פארגעניגען. דער קלוב "קול־טור" פיהרט דאן דורך א גרויסארטיגען קאנצערט און באל־מאסקאראד.

אויב איהר ווילט ווידער אריבער־פארען זיך אין דער אלטער היים און חד־רען אמת'דיג שעהנע, הארץ־ריהרענדע אלט־חיימישע מוזיק און דערצו נאך כא־פען א גוטען טאנץ בין־אין טאג אריין — דאן כאכט אלע פארבאריטונגען צו פון דארטען

מען וועט אויסטיילען שעהנע פריי־פאר גוטע מאסקעס און קאסטומס. אלע, קומט און ציינט וואס איהר קענט!

היינטיגע סקולס

טאנטע: — נו, פעני, האסטו גע־קראגען א מערעל אין סקול?

פופצעהן יאהריגע פלימעניצע: — ניין. מיין מערעל ניט, אבער דערפאר האב איך געקראגען א „באי"!

ווערט קאנאדער ניר־גער

פארנאכלעסיגט ניט. דאס גע־לעגענהייט

אויב איהר זענט 5 יאהר אין לאנד

קומט גלייך אין

דוואַרקינ'ס

באנק געשעפט און שיפס־קאנטאר

525 דאנדעס סטריט וועסט
טעלעפאן מרינעטי 6744

Genuine
BAYER
ASPIRIN

באשטעטיגט אלס זיכער פון מיליאנען און דאקטוירים פארשרייבען עס פאר

קאלדס | קאפּזוויטאג | נערוועז | לאמביגא
שמערצען | ניוראלדזשיע | צאהנזוויטאג | רומאטיזם

עס ווירקט ניט אויף דעם האריץ

Safe

נעהמט נאר א „באיער" פעקעל. וואס האט באקוועמע אנווייזונגען. הענטיגע „באיער" באקסעס פון 12 טעבלעטס אויך פלעשלאך פון 24 און 100 — ביי יראגיסטען.

אספירין איז דער טרייד מארק (רעגיסטרירט אין קענעדע) פון דער באיער מאנופעקטשור פון מאנאאסעטיקעסידעסטער פון סאליסיליקעסיד. באטש עס איז נוט באקאנט אז אספירין מיינט באיער, איז אוך עס מען דעם עולם פון נאכגעמאכטע, זענען די טעבלעטס פון דער באיער „געסטעמפט מיט'ן טרייד מארק דער „באיער קרייץ".

זייסט אהר אז מעלאנג'ס אלל־כרען וועט איך געבען א שטענדיגע ערלייכטערונג פון פערשטאפונג?

פיעלע מענשען ברענגען אויף זיך פערשטאפונג דורך באלסטיקייט. פערשטאפונג איז ערגעסער ווי קיינמאל מענשען גלויבען דאס צו זיין. מער ווי פערציג קראנקהייטען קומען דערפון. דער קרעפטיגסטער כח פון מענשען ריכטיג־מיי־דען ניט טרוקענ־ווערען ריכטיג־מיי־דען די ווערעם זיינען רייז. הויט זיך פון דעם געפערליכען סינגאל.

נעהמט נוט קיין פילען. זאלצען, אדער מינע־ראלע וואסערען, דיעזע לאקסירונגען פילען אז אייער קערפער מיט דראנס און העלמען כלוין א קורצע צייט. דאקטוירים איבעראל דע־פאנדירען קעלאנגס אלל־ברען, פאר מער־שטאפונג. קעלאנגס אלל־ברען איז גאנטיר־רואה פאר פערשטאפונג און איז נאראנטירט צו ברענגען שפעריגע ערלייכטערונג אפילו אין שווערסטע פאלען. דיעזע ווערקונגען פון אלל־ברען זענען אויך אזוי גוט פאר אלטע לייט ווי פאר יונגע לייט.

קעלאנגס אלל־ברען איז אנפאלוט כשר אונטער די השגחה פון הרב יעקב אויסלאנדער

שניידט אויס דיזען קופאן און שיקט אויף צו אונז הייגט מיט אייער נאמען און אדרעס

Kellogg Company
London, Canada
.....נאמען
.....אדרעס
.....Jewish

ביטע שיקט מיר פריי א פראבע פעקערל פון אייער קעלאנגס אלל־ברען צוזאמען מיט די אינ־פארמאציע אין מיין שפריאך וועגען דער בעדייטונג פון אלל־ברען פאר א נוטען געזונט און ווי איך קען איינהיטען זיך פון פערשטאפונג.